

Trăiau cândva un rege și o regină care aveau două fete. Cea mai mare dintre acestea, ieșea adeseori din palat, și se juca prin pădurea din împrejurimi. Jucăria preferată a fetei era o mingioară de aur, pe care copila o arunca mereu în sus, spre a o prinde mai apoi. Intr-o zi, fata aruncă mingioara de aur atât de sus, încât nu mai apucă să o prindă la timp...

...iar aceasta căzu într-o fântână aflată în apropiere. Tare se mai întristă fata, văzând că jucăria ei preferată e pierdută pentru totdeauna. Deodată, se auzi din fântână un glas, care-i spuse fetei așa: 'Dacă îți voi da înapoi mingioara de aur, promiți că mă iei cu tine la palat?'. Ce era să spună fata? Se miră de toate acestea, dar nu putu să-l refuze pe cel care îi pusese întrebarea – prea își dorea mult înapoi mingioara de aur. Așa că fata încuviință.

Din fântână ieși un broscoi, care purta o coroană de aur pe cap. El fusese cel care îi vorbise copilei, și așa după cum rămăsese stabilit, îi dădu fetei mingioara de aur.

Văzându-se din nou în posesia mingioarei, fata o zbugi degrabă spre palat, căci nici prin gând nu-i trecea să-l ia cu ea acolo pe broscoi. Însă broscoiul, căruia i se făcuse promisiunea de a fi luat de către prințesă, nu se lasă nici el mai prejos, și prinse a sări în urma fetei.

Degeaba încerca prințesa să grăbească pasul, broscoiul se ținea mereu în urma ei. Până la urmă, ajunseră amândoi în fața palatului. Deși fetei îi era silă de broscoi, trebui până la urmă să-l lase să intre în palat, căci acesta îi aducea aminte mereu de promisiunea făcută.

Regele și Regina, ba chiar și sora mai mică a prințesei se mirară foarte văzând că după fată se ținea mereu un broscoi ce-i vorbea, și care mai purta și o coroniță de aur pe cap.

Fata le spuse că a fost nevoită să-i promită broscoiului că-l ia cu ea la palat, în schimbul redobândirii mingioarei de aur ce-i scăpase în fântână. Regele îi spuse atunci fetei sale, că dacă și-a dat cuvântul trebuie să-l respecte până la capăt. Broscoiul se sui atunci pe masă, și prinse a mânca din farfuria fetei, spre dezgustul profund al acesteia, care nu-l putea suferi defel.

După ce masa se termină, broscoiul îi spuse fetei să-l ia cu ea în iatac. Fata îl apucă în silă, și porni spre camera ei, căci își dăduse seama, că dacă nu va face tot ceea ce-i spune broscoiul, nu va scăpa de el.

Ajunși acolo, fata se pregăti de culcare, iar broscoiul stătea liniștit sub un dulap, și se tot uita la tânăra prințesă.

Fata se culcă în patul ei, iar broscoiul rămase să doarmă sub dulap. Veni și miezul nopții. Broscoiul se apropie de patul fetei, și o rugă pe aceasta să-i îndeplinească o ultimă rugămintă. 'Care e aceea?', întrebă fata. 'Aruncă-mă cu putere într-unul din zidurile încăperii', îi spuse broscoiul. Fata nici nu vru să audă la început de rugămintea broscoiului, căci nu putea concepe să-l omoare în felul acesta, oricât îi era de nesuferit.

Însă broscoiul insistă în rugămintea lui, iar fata se văzu nevoită să-i îndeplinească și această dorință. Broscoiul fu aruncat cu putere de unul dintre zidurile încăperii, dar...

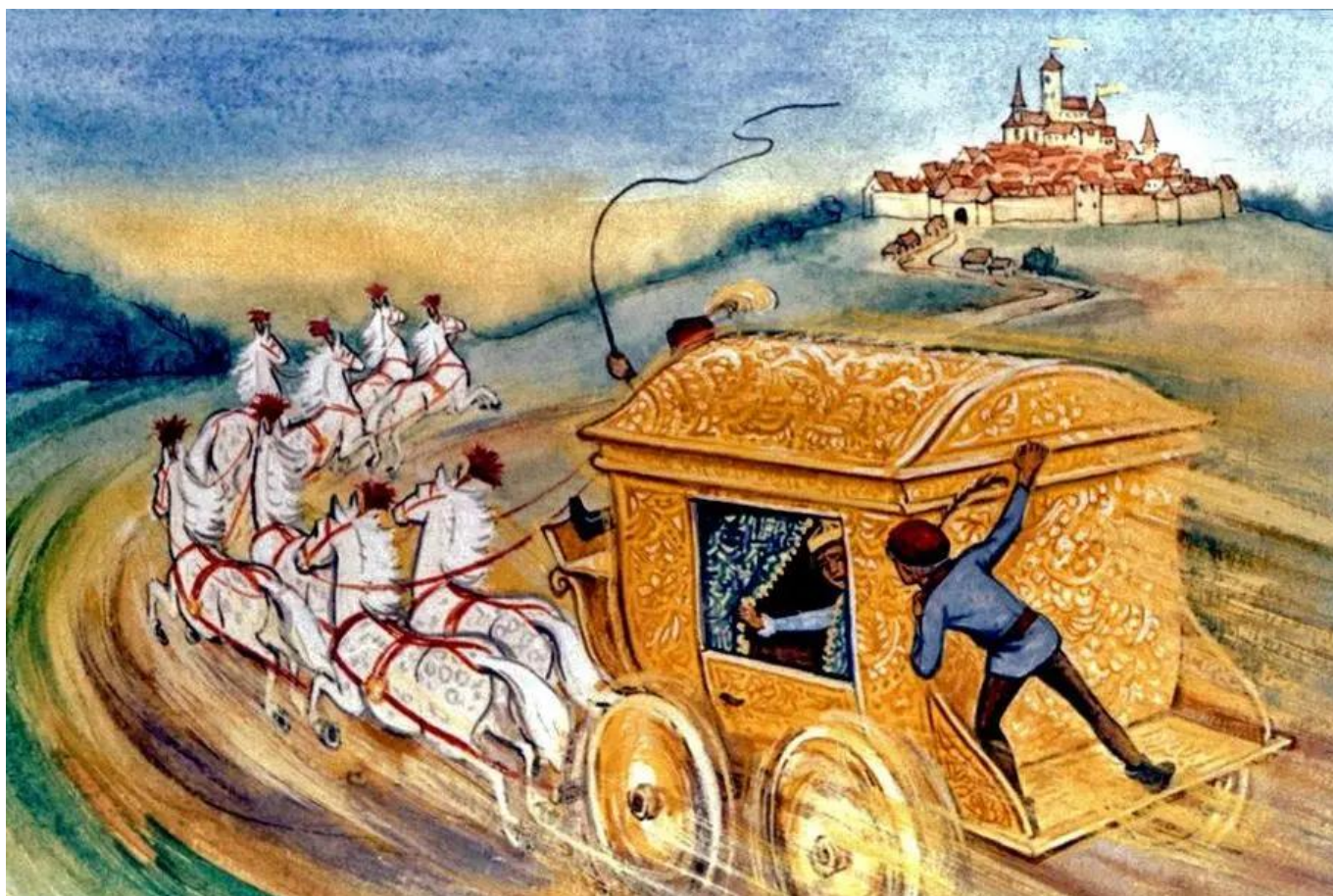
...spre surprinderea fetei nu muri, ci se transformă într-un tânăr chipes. Tânărul îi spuse că este un rege, ce a fost vrăjit cândva de o bătrână rea, să ia înfățișarea de broscoi. Vraja urma să se rupă, atunci când o fata îl va lua acasă la ea, îl va hrăni, și-l va lăsa să doarmă în iatacul ei. La sfârșit, fata trebuia să găsească puterea de-al omorî cu mâna ei pe broscoi. Si iată că toate acestea se împliniseră, iar regele își regăsise înfățișarea lui de dinainte.

Prințesei aproape că nu-i veni să creadă, însă tânărul rege îi spuse ca totul este cât se poate de adevărat, doar lucrurile s-au petrecut sub ochii ei. În fața palatului se auzi deodată mare vânzoleală, iar cei doi tineri priviră pe fereastră, și văzură o caleașcă de aur, la care erau înhămați opt cai albi. Cum vraja se rupsesse, supușii regelui aflaseră că stăpânul lor era bine-sănătos, și trimiseseră numaidecât o trăsură după el, cu care acesta urma să se întoarcă înapoi în țara sa. Regele îi propuse atunci fetei să se căsătorească cu el, căci ei îi datorează faptul că și-a recăpătat înfățișarea omenească. Prințesei, căreia îi căzuse drag tânărul încă de când îl văzuse sub înfățișarea lui cea adevărată, încuviință pe dată.

Cei doi tineri au fost conduși de regele și regina – părinții fetei, precum și de sora acesteia la caleașca de aur. Toți erau deosebit de fericiți pentru că lucrurile se terminaseră astfel. Tânăra prințesă urma să devină regină, după căsătoria cu tânărul rege, iar la nunta lor, aveau să fie poftiți părinții și sora ei. Un lacheu îi deschise regelui ușa caleștii, invitându-l să ajungă astfel cât mai repede în regatul său, care îl crezuse pierdut timp de atâția ani. Dispariția neașteptată a regelui fusese îndelung deplânsă de către poporul său, căci tânărul era bun și viteaz.

Regele și prințesa urcară apoi în caleașca de aur, care porni cu mare viteză spre palatul tânărului. Regele avea să-și revada supușii, care erau fericiți că acesta reușise să rupă vraja cea rea, și se întorcea pe tron. Totul se petrecu întocmai, și în scurt timp, începură pregătirile de nuntă ale celor doi tineri.

SFARSIT Ende

Als Unterrichtsmittel zugelassen durch: Ministerium für Volksbildung
Hauptverwaltung Unterrichtsmittel und Schulversorgung